

ת"פ 57249/02/17 - מדינת ישראל נגד מ.ס.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 57249-02-17 מדינת ישראל נ' ס'

בפני:	כבוד השופטת רונית בש	המאשימה
בעניין:	מדינת ישראל	
נגד		
מ.ס.		הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה בתיק זה בעובדות כתב האישום והורשע, מכוח הודאתו, בביצוע עבירה של הצתה, לפי 448(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).
2. כעת, לאחר שהוגש בתיק זה תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם והושלם הליך הטיעונים לעונש, כל שנותר הוא- לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום

3. בכתב האישום נטען, כי ס.ח. המתגוררת בעכו (להלן: המתלוננת) הינה בעלת רכב מסוג קאיה ריו (להלן: הרכב). במועד שאינו ידוע למאשימה החליט הנאשם להצית את הרכב. ביום 18.2.17 בשעה 01:53, לערך, ניגש הנאשם לתחנת הדלק "פז" הממוקמת ברחוב דרך הארבעה 7 בעכו, קנה בקבוק מים, ואז רוקן את תכולתו ומילא דלק בתוך הבקבוק. בהמשך, סמוך לשעה 02:04, הגיע הנאשם, כשברשותו בקבוק הדלק, ל"ח'אן אלשווארדה" בעכו העתיקה, למקום בו חנה הרכב. הנאשם שפך את הדלק על הרכב, הצית סיגריה וזרק את הסיגריה הבוערת על הרכב על מנת להציתו. הנאשם זז הצידה, ומשהבחין כי הרכב אינו עולה באש, התקרב אליו שוב, הצית נייר וזרק את הנייר הבוער לעבר הרכב על מנת להציתו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נשרף חלקו האחורי של הרכב השייך, כאמור, למתלוננת.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שהוגש אודות הנאשם עולה, כי הנאשם הוא רווק בן 20, אשר עד למעצרו התגורר בעכו בבית אביו וניהל אורח חיים תקין, ללא מעורבות בפלילים, לאחר שסיים 12 שנות לימוד ועבד במסעדה בבעלות דודו. הוריו של הנאשם התגרשו לפני כ- 9 שנים, וכל אחד מהם נישא שוב. בנקודה זו תיאר הנאשם קשר משפחתי קרוב בינו לביו אחיו, אם כי התקשה לשתף את שירות המבחן בדינמיקה המשפחתית.

5. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן, כי היה בקשר עם בחורה במשך כשנה. לדבריו, מערכת היחסים בינו לבינה הייתה טובה. בעיני הנאשם, אותה בחורה היא מודרנית ואילו הוא שמרן. הנאשם הוסיף וסיפר, כי השניים נפרדו על רקע מעורבותו בביצוע העבירה שבפנינו. לדברי הנאשם, טרם ביצע העבירה הוא סבר שראה את חברתו, בשעת לילה מאוחרת, נוסעת ברכב, ועל כן החליט להצית אותו, זאת על אף שידע שאינו בבעלותה.

6. שירות המבחן ציין, כי הנאשם לקח בפניו אחריות לביצוע העבירה אך הוא מתקשה להבין את הפגיעה באחר ואת השלכות מעשיו. עוד ציין כי התייחסותו של הנאשם למעשיו הייתה קונקרטיית ותשובותיו לא אִפשרו לשירות המבחן לבחון לעומק את עמדותיו ביחס לשימוש באלימות. הנאשם תיאר את התנהלותו בעת ביצוע העבירה כחריגה וכאינה מאפיינת את התנהלותו. לדבריו, בעת ביצוע העבירה הגיב באופן אימפולסיבי תוך תחושה שהוא מאבד שליטה על התנהגותה של חברתו. בבואו להעריך את הסיכון לעבריינות אל מול הסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי נעשה ניסיון לבחון עם הנאשם את נזקקותו להליך טיפולי, אך הוא שלל צורך בכך, ושב על רצונו להביא במהרה לסיום ההליך המשפטי על מנת שיוכל להמשיך בחייו. בד בבד, מעריך שירות המבחן בתסקירו כי קיים סיכון נמוך להישנות העבירה ע"י הנאשם וכן כי רמת מסוכנותו נמוכה.

7. אי לכך, ובהינתן התנגדותו של הנאשם להתגייס להליך טיפולי, סבור שירות המבחן כי ענישה מוחשית תחדד עבורו את אחריותו למעשיו ואת גבולותיו של החוק. בסיכומו של דבר, בא שירות המבחן בהמלצה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, זאת בצד עונש של מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי למתלוננת.

טיעוני המאשימה לעונש

8. בדיון בפניי ביום 29.6.17 הגישה ב"כ המאשימה טיעוניה לעונש בכתב - ת/1, וכן הגישה אסופת פסיקה לתמיכה בעמדתה לעונש בתיק זה- ת/2. כמו כן, הוסיפה ב"כ המאשימה וטענה לעונש בעל-פה.

9. ב"כ המאשימה טענה, כי אומנם מדובר בנאשם צעיר שעברו נקי, אך הדגישה כי בעבירות אלימות מעורבים צעירים המשתמשים באלימות, כדרך לפתרון סכסוכים, הן כלפי גוף והן כלפי רכוש. הוטעם, כי בתיק זה מדובר באירוע שתוכנן ע"י הנאשם כדרך לנקום בבת זוגו ובמטרה להחזיר את השליטה לידיה. לעמדתה של המאשימה, התנהלות זו מחייבת ענישה שיהא בא על מנת להרתיע גם צעירים אחרים מהתנהגויות דומות, בפרט על רקע העלייה בעבירות אלימות, לרבות כלפי רכוש, כדרך ליישוב סכסוכים.

10. עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, הוא- ההגנה על שלומה וקניינה של המתלוננת, וכן שלומם וקניינם של בני משפחת המתלוננת ושכניה ששהו בבית בעת ביצוע העבירה, זאת בצד ההגנה על שלומה וקניינה של הציבור. ב"כ המאשימה ציינה, כי לא בכדי נקבע בפסיקה כי עבירת ההצתה היא מן החמורות שבעבירות, זאת נוכח הנזק הגלום בה וכן העובדה שתוצאותיה של עבירת ההצתה, אינן ידועות מראש.

11. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה את חלקו הבלעדי של הנאשם בביצועה, וכן

את התכנון והמחשבה שקדמו לה. נטען כי הנאשם ניגש לתחנת דלק, קנה בקבוק מים, שפך את תכולתו ומילא דלק בתוך הבקבוק, שאז ניגש למקום בו חנה הרכב כשהוא מצויד בבקבוק דלק. לעניין הנזק שנגרם מביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה את הנזק הרב שנגרם לרכב וכן את הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה. בנקודה זו צוין, כי הרכב חנה באזור תיירות בעיר עכו, בו מבקרים אנשים רבים ביום ובלילה. עוד צוין, כי הנאשם הפגין נחישות לבצע את תכניתו- כאשר הרכב לא הוצת בניסיון הראשון, שב הנאשם והצית את הרכב, תוך שימוש בנייר שהצית קודם לכן. בסיכומו של דבר, עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין 2-4 שנות מאסר בפועל.

12. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי אמנם הנאשם לקח אחריות למעשיו, אולם הוא התקשה להבין את הפגיעה באחר ואת השלכות מעשיו. עוד ציינה ב"כ המאשימה, כי מהתסקיר עולה שהנאשם התקשה להסביר את המניעים שבבסיס העבירה והתנגד להתגייס להליך טיפולי. כן נטען, כי שירות המבחן העריך כי ענישה מוחשית תחדד עבור הנאשם את אחריותו למעשיו ואת גבולות החוק והמליץ להשית על הנאשם עונש של מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות, בצד מאסר מותנה מרתיע ופיצוי למתלוננת. לשיטתה של ב"כ המאשימה, העונש המוצע ע"י שירות המבחן מקל עם הנאשם ואינו עולה בקנה אחד עם רף הענישה שנקבע על ידי בית המשפט העליון לעבירת ההצתה.

13. המאשימה סבורה, כי על בית המשפט להשית על הנאשם עונש שיעביר מסר ברור וחד-משמעי, לפיו בית המשפט רואה בחומרה את ביצוע עבירת ההצתה, וגילו הצעיר של הנאשם אינו יכול להוות שיקול משמעותי לקולה. לפיכך, עותרת המאשימה כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש המוצע, כאמור, על ידה, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

טיעוני ההגנה לעונש

14. בפתח טיעוניו לעונש ציין הסנגור, כי הנאשם משתייך לקטגוריית "הבגירים הצעירים", בהינתן היותו כבן 20 בעת ביצוע העבירה. עוד טען הסנגור, כי אין זה המקרה הראוי לשמש דוגמא של ענישה מחמירה עבור צעירים אחרים פורעי חוק, הבוחרים בדרך של אלימות כפתרון סכסוכים, "למען יראו וייראו". צוין בנקודה זו, כי הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירה בהזדמנות הראשונה. לטענת הסנגור, מלמד תסקיר שירות המבחן כי מדובר במעידה חד-פעמית של הנאשם, וכי הן המעצר והן ההליך הפלילי, היוו עבורו גורם מרתיע לבל ישוב לבצע עבירות. הסנגור הוסיף וציין, כי לא בכדי העריך שירות המבחן את מסוכנותו של הנאשם כנמוכה, וכן את הסיכוי להישנות עבירות כנמוך, והמליץ להשית על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שרות.

15. הסנגור הוסיף וטען, כי אין לראות באמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו הנאשם התקשה להבין את חומרת מעשיו, כשיקול מכריע לצורך גזירת דינו, מה גם שבסופו של דבר נקבע, כאמור, בתסקיר כי מסוכנותו של הנאשם והסיכוי להישנות עבירות- נמוכים. באופן דומה נטען, כי לאור מסוכנותו הנמוכה של הנאשם, אין לייחס לכך שהוא נעדר רצון ממשי להתגייס לטיפול- שיקול מכריע בגזירת דינו.

16. הסניגור הוסיף וטען, כי הנאשם שוהה במעצר בית מלא מחודש פברואר, ללא חלונות אוורור, ומבלי שהפר את תנאי שחרורו, על אף שמקום מעצר הבית מצוי בעיר עכו, קרוב לביתה של המתלוננת. באשר לנזק שנגרם לרכב, הבהיר הסניגור, כי הנאשם נכון לפצות את המתלוננת.

17. לפיכך, עתר הסניגור, כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן, וישית על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות. לתמיכה בעמדתה לעונש של ההגנה, הגיש הסניגור אסופת פסיקה-נ/1.

דין והכרעה

18. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום (החל מיום 10.7.12) את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם. מסעיף 40 ב לחוק העונשין עולה כי מדובר בעיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

19. הערך החברתי שנפגע בענייננו כתוצאה מביצוע עבירת ההצתה הוא בטחונו ושלומו של הציבור לבל ייגרמו כתוצאה ממעשה ההצתה פגיעות ברכוש או פגיעות בגוף ובנפש, זאת בנוסף לפגיעה ברכושה של המתלוננת. עסקינן בעבירה חמורה בגינה קבע המחוקק עונש מרבי של 15 שנות מאסר, זאת לא בכדי ובהינתן המסוכנות הגלומה בעבירת ההצתה.

20. עבירת ההצתה מעבירה מסר עברייני של אלימות לא רק כלפי המתלוננת בתיק זה אלא גם כלפי הציבור בכללותו, שכן היא מטילה אימה ופחד ופוגעת בתחושת הביטחון האישי של הציבור (ראו לעניין זה: ע"פ 50/74/10 מרדאווי נ' מ"י (19.9.12); וכן ע"פ 4311/12 סורי נ' מ"י (15.10.12)). תחילתה של עבירת ההצתה בגפרור או במצית ואחריתה מי ישורנה, זאת כפי שעולה מדבריו הבאים של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3074/07 מ"י נ' אבו תקפה ואח' (ניתן ביום 27.3.08):

"אכן, היו מקרים שבנסיבותיהם פטרו בתי המשפט נאשמים בהצתה מריצוי עונשם מאחורי סורג ובריח. התלבטתי שמא בא המקרה דנא בגדרם, וזאת במיוחד בשל העדר עבר פלילי. אך בסופו של יום, לטעמי, נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירות אלה - שהרי בהן "תצא אש ומצאה קוצים ונוכל גדיש או הקמה" (שמות, כב', ה'), ואחריתה מי ישורנה - יש צורך בענישה מרתיעה, שככלל תהא כליאה".

21. כן יפים בענייננו דבריו הבאים של כב' השופט דנציגר, כפי שנקבעו בע"פ 1414/15 מ"י נ' פדר (15.4.15):
"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח

הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה [ראו: ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8.11.2012) פסקה 3 (להלן: עניין סורי)]. המחוקק ביטא חומרה זו משהעמיד את העונש המרבי לצידה של העבירה על 15 שנות מאסר ו-20 שנות מאסר כאשר היא מבוצעת בנסיבות מחמירות, בין היתר כאשר מטרת ההצתה היא פגיעה בחיי אדם. בהתאמה לכך, גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו [ראו: ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (15.10.2013) פסקה 9; ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל (1.12.2013) פסקה 11]."

22. אף לאחרונה עמד בית המשפט העליון על חומרת עבירה של הצתת רכב, אשר בוצעה בצד עבירה של איומים, זאת בדבריו בע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני (07.03.2017) (להלן: ענין פלוני):

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, בהדגישו את פוטנציאל הנזק המשמעותי אשר טמון בעבירה זו ואת חוסר היכולת לשלוט בתוצאותיה או לצפותן (ע"פ 3149/16 אזברגה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (9.11.2016) (להלן: עניין אזברגה); ע"פ 5376/15 ביטון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (11.2.2016); ע"פ 7139/13 צקול נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (23.1.2014); ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (8.11.2012))..."

23. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין, אציין כי הנאשם תכנן את מעשיו, כפי שעולה מסעיפים 2 ו-3 לעובדות כתב האישום. הנאשם החליט להצית את הרכב ובעקבות כך ניגש לתחנת דלק, שם רכש בקבוק מים, רוקן את תכולתו ומילא בו דלק לצורך הצתת הרכב. זאת ועוד, הנאשם היה נחוש בדעתו להצית את הרכב, שכן לאחר שהבחין שהדלק והסיגריה הבווערת לא הציתו את הרכב, התקרב שוב אליו, הצית נייר וזרק את הנייר הבווער לעבר הרכב. בסופו של דבר, גרם הנאשם במעשיו נזק לחלק האחורי של הרכב. למרבה המזל, לא נגרמו נזקים נוספים חמורים יותר כתוצאה ממעשה ההצתה הטומן בחובו, כאמור לעיל, פוטנציאל של מסוכנות, הן לרכוש והן לגוף.

24. דבריו של הנאשם בפני שירות המבחן מלמדים בדבר המניע לביצוע העבירה - הנאשם סבר כי חברתו דאז נסעה ברכב, דבר שעורר את כעסו והביאו להצתת הרכב, אף שידע כי אינו בבעלות חברתו. יש לראות בחומרה את התנהלותו של הנאשם, אשר ביצע עבירה כה חמורה אך ממניע רומנטי, כפי הנראה.

25. מנעד הענישה בגין עבירות ההצתה השונות הוא רחב. להלן אבחן את מדיניות הענישה הנהוגה לגבי עבירות דומות שעניינן הצתת רכב:

בת"פ (מחוזי חיפה) 6220-05-13 מ"י נ' חרב (7.7.13) הושת על נאשם שהצית רכב, לאחר תכנון מוקדם, על רקע סכסוך קודם עם בעל הרכב, עונש של 14 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי בן 12 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו. במקרה הנ"ל דובר בנאשם שבעברו הפלילי הרשעה קודמת בעבירת אלימות חמורה.

בת"פ (מחוזי חיפה) 30010-01-13 מ"י נ' פלייפל (14.7.13) הושת על נאשם בעל עבר נקי, שהורשע בהצתת רכבו של מעבידו ובגניבה מהרכב, עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר קביעת מתחם ענישה הולם הנע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי חיפה) 32069-04-14 מ"י נ' חיאדרי (11.11.14) הושת על נאשם שהצית חלק קדמי של רכב של בן משפחתו, על רקע סכסוך כספי, עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר קביעת מתחם ענישה הולם בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

ב- ת.פ. 42945-05-14 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' שולי (20/05/2015) הטלתי עונש של 20 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע בביצוע שתי עבירות של הצתה וביצוע עבירה נוספת של ניסיון להצתה. בתיק הנ"ל דובר בהצתת שני כלי רכב ובניסיון להצית כלי רכב שלישי. מתחם העונש ההולם, אשר נקבע על ידי בתיק הנ"ל לגבי כל אחת מהעבירות, נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 5758/13 ביילאל נסאסרה נ' מ"י (12.2.14) נדחה ערעורו של המערער על עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, שהושת עליו בגין ביצוע עבירות שעניין קשיר לפשע, חבלה במזיד ברכב והצתה של שתי מכוניות שנשרפו כליל. במקרה הנ"ל דובר במערער בעל עבר פלילי נקי, אולם בעל סיכויי שיקום נמוכים ביותר, אשר הורשע בבית המשפט המחוזי לאחר שמיעת ראיות. בית המשפט העליון קבע כי קיימים, אמנם, פסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר בעבודות שירות בגין עבירת הצתה, אולם זאת במקרים שכללו נסיבות מיוחדות לקולה והמלצה חיובית באופן מובהק של שירות המבחן.

בעניין פלוני הנ"ל החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בגין הצתת רכב ואיומים, באופן שהושת עליו, בסופו של יום, עונש של 12 חודשי מאסר בפועל חלף עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות שהוטל עליו ע"י הערכאה הדיונית. אותו נאשם, לאחר שהתנהל באופן מאיים, הצית את רכבו של המתלונן באותו תיק, זאת על רקע חשדו שבת זוגו מנהלת קשר רומנטי עם המתלונן. בנוסף, הוא שלח, לאחר הצתת הרכב, מסרון מאיים למתלונן. בית המשפט המחוזי קבע באותו עניין מתחם עונש הולם שנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל, אולם סטה ממתחם זה מטעמים של שיקום, בהינתן עברו הנקי של הנאשם, הודאתו והמלצת שירות המבחן בעניינו. בית המשפט העליון קבע בעניין פלוני כי נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, ומבלי להתעלם מסיכויי השיקום, אין מקום להימנע מהטלת עונש של מאסר מאחורי סורג ובריה על פלוני, ולפיכך הוחמר, כאמור, עונשו.

26. לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנהוגה, ולאחר שבחנתי את הפסיקה שהגיש כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 10 חודשי מאסר בפועל לעונש של 36 חודשי מאסר בפועל, זאת בצד רכיבי ענישה נלווים של מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

27. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אציין את עברו הנקי ללא רבב של הנאשם, שהינו בחור צעיר בן 20. עוד אציין את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום, אשר חסכה הן מזמנו היקר של בית המשפט והן ובעיקר את העדת העדים. מתסקיר שירות המבחן עולה, כאמור, כי הנאשם לוקח אחריות למעשיו ומביע חרטה. עוד עולה מהתסקיר כי ההליך המשפטי בתיק זה ומעצרו של הנאשם השפיעו עליו מאוד. שירות המבחן מעריך, כאמור, את מסוכנותו של הנאשם כמסוכנות נמוכה, כמו גם את הסיכוי להישנות העבירה בעתיד ע"י הנאשם. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה להבין את הפגיעה באחר ואת ההשלכות של מעשיו וכן התקשה להסביר את הנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה. הנאשם שלל בפני שירות המבחן כל צורך בהליך טיפולי והביע, כאמור בתסקיר, רצון לסיים במהרה את ההליך המשפטי ולהמשיך בחייו.

28. נוכח חומרת העבירה והתנגדותו של הנאשם להתגייס להליך טיפולי, סבור שירות המבחן, כאמור, כי ענישה מוחשית תחיד עבור הנאשם את גבולות החוק ואת אחריותו למעשיו. הנני בדעה, כי אין מקום בתיק זה, לסטות לקולה מטעמי שיקום, ממתחם העונש ההולם ולהשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, כפי שממליץ שירות המבחן. חומרתה הרבה של עבירת ההצתה, בנסיבות שבפנינו, כמו גם התנגדותו של הנאשם לשילובו בהליך טיפולי ואי יכולתו להבין את השלכות מעשיו, מצדיקים השתת עונש מאסר בפועל של ממש עליו. עם זאת, בנסיבות לקולה המפורטות לעיל, יש כדי להביא להטלת מאסר בפועל על הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם הנ"ל.

29. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם כדלקמן:

- למאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 21.2.17 עד ליום 2.3.17).
- למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא, כי הנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 448 לחוק העונשין וירשע בגינה.
- הנני מורה לנאשם לפצות את המתלוננת (עדת התביעה מספר 1 לפי כתב האישום) פיצוי בסכום של 7,000 ₪, אשר יופקד על ידי הנאשם עבור המתלוננת בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 350 ₪ כל אחד, החל מיום 15.11.17 ואילך.

המאשימה תמציא בכתב, תוך 7 ימים, לתיק זה את פרטיה העדכניים של המתלוננת, וכן תמציא העתק מגזר הדין למתלוננת.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד תמוז תשע"ז, 18 יולי 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד מולא ב"כ הנאשם, עו"ד טנוס והנאשם בעצמו.